

for Kongeriget særlige og deels under det for hele Monarchiet fælles, turde, hvad først angaaer de vestindiske Colonier, være uudsørlig og i ethvert Fald uhensigtsmæssig. Ligesom nemlig Banskædeligheden ved i givet Tilfælde at afgjøre, hvorvidt et Anliggende i disse Colonier er et indre eller ikke, forøges ved Coloniernes særlige Stilling til Moderstaten og de Hensyn, denne skyldes selv ved Ordningen af saadanne Forhold, som i og for sig betragtede maatte henføres til de indre, og et colonialt Anliggende derfor ostere vil i Virkeligheden vise sig at være af en blandet Natur, saaledes synes det ei practisk gennemførligt at opstille et Budget, hvori Udgiften ved Coloniernes indre Administration skulde optages som en særlig Udgift, medens Overfludsindtægten af Coloniernes kommer hele Monarchiet tilgode. Det vilde paa den ene Side være unaturligt ved en bogstavelig Anvendelse af Grundlovsbestemmelsens § 4 paa de vestindiske Coloniers indre Anliggender „som Kongeriget særlige Anliggender“, at udsætte Kongeriget som enkelt Landsdeel for at blive paaført en Udgift, der kunde blive meget betydelig, og til hvilken ialfald ingen særlig Indtægt eller Fordeel for bemeldte Landsdeel svarer, idet man t. Ex. ei kan nægte, at Slaveholdet — og altsaa ogsaa dets Afsløsning — maatte henføre til Coloniernes indre Anliggender, medens det paa den anden Side vilde være ligesaa unaturligt at indrømme den lovgivende Magt for Kongeriget som enkelt Landsdeel Ret til, ved at bestemme Udgifterne til Coloniernes indre Anliggender, efter sit Lykke at forbruge et blot den hele Indtægt af Coloniernes, men endog foranledige et Tilskud, som skulde falde hele Monarchiet til Last.

At der i Coloniernes Forhold, saaledes som disse i Tidernes Løb have udviklet sig, skulde ligge nogen Nødvendighed for at undtage deres indre Anliggender fra Monarchiets fælles, synes ikke tilstrækkelig begrundet. Ligesom de nemlig oprindeligen ere erhvervede ved Opoffrelser fra hele Monarchiets Side for dette, og deres overstyrende Indtægt er indflydt i den fælles Statskasse, der atter har baaret det i enkelte Aar betydelige Tab, de have medført, saaledes ere de forskjellige

Landsdeles Indvaanere forlangt stillede lige med Hensyn til den Fordeel, de danske vestindiske Ders Besiddelse fremhyder for den Private. At disse Ders indre Lovgivning er meest stemmende med den for Kongeriget gjældende, er vel unægteligt, men denne Omstændighed kan ikke her tillægges nogen afgjørende Betydning, da det maa forudsættes, at der i Rigsraadet ingenstunde vil savnes tilstrækkelig Kundskab til Kongeriget Lovgivning; og de Betænkkeligheder, man i saa Henseende kunde have, maae ialtsald nu bortfalde efter den Medvirken ved og Andeel i Lovgivningen, Ders ere indrømmede og tilfikkede for Fremtiden. Hvorledes Dnsket i den omhandlede Henseende stiller sig hos Befolkningen paa samme Ders, om Stemningen er for at træde i et engere Forhold til Kongeriget, eller for at slutte sig til det samlede Monarchi, foreligger vel ikke; men der er ingen Grund til at antage, at man der skulde foretrække Tilslutningen til en enkelt Landsdeel fremfor den til det hele Monarchi, og ialtsald vilde man, efter hvad ovenfor er anført om det Mislige ved en saadan Ordning, ikke kunne tilraade at gaae ind paa et saadant Dnske.

Hvad dernæst angaaer Coloniernes paa Grønland, turde der med Hensyn til disse endog være mindre Anledning end for de danske vestindiske Ders Bedkommeude til at forsøge gennemført en Sondring, som den Udsket tilsigter at see hævet. Disse Colonier have, som bekjendt, ei noget Justits-, Politis- eller Communalvæsen eller overhovedet saadanne indre Anliggender, som der findes paa de vestindiske Ders. Deres indre Anliggender indskrænke sig til en vis af de locale Autoriteter udøvet Forsorg for den grønlandske Befolknings aandelige Tarv (gjennem Missionsvæsenet) og for dens materielle Ophold, men disse Forhold ere bragte i en uadskillelig Forbindelse med den Kongelige grønlandske Handel, der ingenlunde kan bringes ind under disse Coloniernes indre Anliggender og altsaa er et Fællesanliggende, ligesom det altid er erkjendt, baade at den store Driftscapital, som er anbragt i denne Handel, tilhører Statens almindelige Finantser, og at Overfluddet af Handelen